

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 232/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Daliborom Kuciaňom, Žilinská cesta 130, Piešťany, proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 5To/47/2023-621 z 19. októbra 2023 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tdo/64/2025 zo 14. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení so základným právom na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 49 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozsudkom krajského súdu č. k. 5To/47/2023-621 z 19. októbra 2023 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1Tdo/64/2025 zo 14. januára 2026. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby nálezom vyslovil porušenie označených základných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktoré zruší a vec vráti na nové konanie krajskému súdu a prizná jej náhradu trov konania. Sťažovateľka zároveň s poukazom na uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 650/2025 zo 17. decembra 2025 podala návrh na prerušenie konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci položenej prejudiciálnej otázky v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 650/2025.

2. Z obsahu sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že bola rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T/43/2021 z 9. marca 2023 v spojení s opravným uznesením okresného súdu sp. zn. 3T/43/2021 z 15. marca 2023 uznaná vinnou z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby

omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Okresný súd ďalej sťažovateľke uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou a ochranný dohľad na 2 roky. Okresný súd zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uložený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8T/41/2021 z 25. januára 2022 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5To/41/2022 z 24. novembra 2022, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo, stratili podklad. Krajský súd na podklade odvolania prokurátora svojím rozsudkom č. k. 5To/47/2023-621 z 19. októbra 2023 podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 8T/41/2021 z 25. januára 2022 vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sťažovateľke uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia a ochranný dohľad v trvaní 2 rokov. Krajský súd zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uložený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8T/41/2021 z 25. januára 2022 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5To/41/2022 z 24. novembra 2022, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo, stratili podklad.

3. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1Tdo/64/2025 zo 14. januára 2026 odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľkou podané dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (zásadné porušenie práva na obhajobu), § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby) a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia).

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka koncentrovala svoju sťažnostnú argumentáciu do dvoch rovín.

5. V prvej rovine svojej argumentácie poukázala na nezákonný postup orgánu činného v trestnom konaní, konkrétne vyšetrovateľa pri oznámení možnosti preštudovania vyšetrovacieho spisu podľa § 208 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý spočíval v nedodržaní zákonnej lehoty na oznámenie o tejto zákonnej možnosti (práve obvineného v prípravnom konaní) najmenej 3 dni vopred pred skončením vyšetrovania. Sťažovateľka tvrdí, že bola oboznámená s možnosťou preštudovania vyšetrovacieho spisu a možnosťou podať návrhy na doplnenie vyšetrovania vedeného proti nej v prípravnom konaní priamo pri tomto úkone 30. septembra 2021, keďže *«Pri „upovedomení o úkone - zaslanie“ zo dňa 22.09.2021 sa nachádza doklad o údajnom upovedomení o tomto práve (preštudovanie vyšetrovacieho spisu), a to dňom 22.09.2021, avšak nejde o doklad, ktorý by bol verejnou listinou (doručenkou), pretože ide nepripustne len o fotokópiu. Tento doklad tak nepotvrďuje a ani nemôže potvrdzovať pravdivosť toho, čo sa v ňom má osvedčovať a/alebo potvrdzovať, teda, že by bola Odsúdená, práve v tento deň (22.09.2021; tento dátum tam ani nebol zo strany Odsúdenej napísaný), o možnosti preštudovať spis upozornená.»* Na podklade tohto svojho skutkového záveru sťažovateľka vyjadruje úsudok, že bola, resp. musela byť o možnosti preštudovania vyšetrovacieho

spisu podľa § 208 ods. 1 Trestného poriadku upovedomená až pri samotnom úkone 30. septembra 2021 a k zhojeniu tohto nezákonného postupu vyšetrovateľa nedošlo a ani nemohlo dôjsť tým, že o možnosti podľa § 208 ods. 1 Trestného poriadku bol riadne a v zákonnej lehote upovedomený jej obhajca. Navyše vyšetrovateľ ako orgán činný v trestnom konaní neupovedomil sťažovateľku, ako aj jej obhajcu o možnosti podať návrhy na doplnenie vyšetrovania, keď k zhojeniu tohto opätovne nezákonného postupu nedošlo, tak ako to vyložil najvyšší súd tým, že „(i) doručenie upovedomenia obhajcovi je riadne preukázané doručenkou, (ii) zo záznamu o preštudovaní vyplýva, že obvinená výslovne uviedla, že jej bol poskytnutý dostatočný čas na oboznámenie sa so spisovým materiálom, pričom (iii) návrhy na doplnenie vyšetrovania nemala ani ona ani jej obhajca a (iv) tieto skutočnosti, vrátane dodržania trojdňovej lehoty, obaja potvrdili svojimi podpismi.“, pretože právnej relevancii záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu musí predchádzať „zákonný, v ustanovení § 208 ods. 1 Trestného poriadku predpokladaný, postup zo strany vyšetrovateľa, čo sa nestalo.“.

6. Sťažovateľka názorovému uchopeniu tejto jej námietky najvyšším súdom okrem už uvedených nedostatkov jej právneho posúdenia vyčíta aj právny záver o tom, že námietku nepredložila v odvolacom konaní, čím tak nedodrжала postup podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku, keďže ako právny laik na rozdiel od „vyšetrovateľa, prokurátora, sudcu súdu prvého stupňa, senátu krajského súdu, ktorým ani im nebola táto okolnosť známa, resp. ak bola, túto úmyselne porušili (vyšetrovateľ) a/alebo úmyselne prehliadli (sudca súdu prvého stupňa, senát krajského súdu)“, sa o tom dozvedela až v priebehu dovolacieho konania, na čo reagovala doplnením podaného dovolania. Sťažovateľka, naopak, zdôrazňuje, že „vyšetrovateľ, prokurátor, súd prvého stupňa, krajský súd, ako i najvyšší súd“ sú štátnymi orgánmi, od ktorých je možné očakávať postup podľa čl. 2 ods. 2 ústavy, v dôsledku ktorého mali na uvedený nezákonný postup prihliadať *ex officio* z titulu zákonného výkonu svojich kompetencií. Tým, že tak neučinili, „fatálne popreli účel a význam obhajobných práv uvedených v ustanovení § 208 ods. 1 Trestného poriadku“ a osobitne najvyšší súd túto námietku nezohľadnil, ba ju až úmyselne odignoroval.

7. V druhej a nosnej rovine svojej argumentácie sťažovateľka poukázala na to, že krajský súd uznesením č. k. 5To/72/2022-506 z 3. novembra 2022 zrušil prvý rozsudok okresného súdu sp. zn. 3T/43/2021 zo 17. mája 2022, ktorým jej bol pôvodne uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov. Krajský súd vo svojom uznesení okrem iných skutočností reflektoval na sťažovateľkou prednesenú odvolaciu námietku týkajúcu sa čítania výpovede svedka [REDAKOVANÉ], ktorého sa okresnému súdu nepodarilo zabezpečiť ani po jeho opätovnom predvolávaní a ani jeho predvedením, v dôsledku čoho tak pristúpil k čítaniu jeho výpovede, ku ktorej došlo ešte pred vznesením obvinenia sťažovateľke, keď práve výpoveďou tohto svedka sa malo sťažovateľke preukázať (dokázať) spáchanie skutku kladeného jej za vinu závažnejším spôsobom konania na viacerých osobách podľa § 138 písm. j) Trestného zákona, čo podmieňovalo aj uloženie trestu odňatia slobody v trestnej sadzbe 10 až 15 rokov. Po vrátení veci okresnému súdu na nové konanie sťažovateľka na hlavnom pojednávaní 9. marca 2023 pristúpila k vyhláseniu viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom toto jej vyhlásenie pokrývalo aj právnu kvalifikáciu skutku kladeného jej za vinu a spáchaného pri kvalifikačnom zohľadnení znaku závažnejšieho spôsobu konania, a to na viacerých osobách podľa § 138 písm. j) Trestného zákona, a k tomuto vyhláseniu pristúpila, resp. mala pristúpiť z dôvodu strachu pred vysokým trestom, nie pod ťarchou vykonaného dokazovania. Výsledkom ňou zvoleného postupu podľa § 257 ods. 1 písm. b)

Trestného poriadku bol rozsudok okresného súdu sp. zn. 3T/43/2021 z 9. marca 2023 (v spojení s opravným uznesením okresného súdu sp. zn. 3T/43/2021 z 15. marca 2023), ktorým bola uznaná vinnou z obzvlášť závažného zločinu podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu s maximálnym stupňom stráženia, ktorý však krajský súd na odvolanie prokurátora zrušil v časti výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a sťažovateľke uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia a ochranný dohľad v trvaní 2 rokov.

8. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti rozporuje postup krajského súdu, ktorý aproboval aj najvyšší súd v dovolacom konaní, keď *«vypočutie svedka [černá štvorcová škrabka] považoval najskôr za rozhodujúce pre určenie kvalifikačného znaku, ktorý je súčasťou skutkovej ako aj právnej vety (na viacerých osobách) a jeho nevypočutie dokonca za porušenie práva na obhajobu a na strane druhej považoval (stotožnením sa s odôvodnením doplnenia dôvodov odvolania prokurátorom) vyhlásenie o vine za „dožadovanie sa“ tých istých „výhod“, aké majú obžalovaní, ktorí takéto vyhlásenie urobia (len) pred začatím dokazovania viny.»*. Sťažovateľka zároveň namieta nekorektný prístup prokurátora, ktorý podľa jej názoru *„zneužil svoje postavenie, aby dosiahol neférový výsledok“*, keď podal obžalobu pre skutok (i) nielen právne nadkvalifikovaný, ale aj (ii) bez dostatočných dôkazov preukazujúcich takúto právnu kvalifikáciu [spáchanie skutku závažnejším spôsobom konania na viacerých osobách podľa § 138 písm. j) Trestného zákona], čím tak vytvoril *„tlak na jej priznanie“* a po prijatí jej vyhlásenia okresným súdom, ktorého prijatie sám navrhol, *„dosiahol stav, že účelovým nadkvalifikovaním skutku v podstate prinútil, úskokom sa priznať.“*. Pochybenie vo veci konajúcich súdov sťažovateľka nachádza aj v tom, že ak neboli splnené zákonné podmienky na prijatie jej vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, tak nemalo byť už okresným súdom prijaté a zákonnosť takéhoto postupu okresného súdu mal skúmať už krajský súd ako súd odvolací a následne najvyšší súd ako súd dovolací posudzujúci dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, keďže je zrejmé, že *„urobila vyhlásenie o vine za skutok, ktorý obsahoval vymyslený a prokurátorom nepreukázaný kvalifikačný znak“*, v dôsledku čoho *„Súd nemôže automaticky prijímať vyhlásenie (a už vôbec nie prokurátor navrhnúť jeho prijatie), ak mu je zrejmé, že by prijal vyhlásenie o vine za skutok, ktorý nezodpovedá znakom kvalifikovanej podstaty žalovaného trestného činu.“*. Za nesprávne právne posúdenie zisteného skutku sa rozumie, aj keď *„obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdeným skutkom dopustil.“*

9. Arbitrárnosť právnych záverov napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľka nachádza aj vo vyhodnotení právnych účinkov jej vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, v dôsledku ktorého malo dôjsť k mimoriadnemu zníženiu trestnej sadzby, pričom ho možno zároveň považovať aj za poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, tak ako to vyplýva zo stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 55/2016 z 27. júna 2017, ktorý prijal stanovisko v otázke možnosti/nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n) a l) Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo c) Trestného poriadku. Krajský súd aj nesprávne vyhodnotil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ktorý mal byť správne v pomere 2:1, a nie vyrovnaný, čo sa odrazilo aj vo výmere uloženého trestu odňatia slobody, ktorý hodnotí ako nespravodlivý a neprimeraný. Podľa sťažovateľky teda krajský súd *«nepochopiteľne*

argumentuje stavom, ktorý ani nenastal, keď primárny argument, pre ktorý nepovažuje za dôvodné mimoriadne znížiť trest je „nesplnenie podmienok“, ktoré doposiaľ nie sú ani známe, teda nepreskúmateľne, a odvoláva sa na stanovisko a na možnosť súdu takto postupovať, nie povinnosť takto postupovať.», keď naproti tomu jej bol okresným súdom trest znížený, čo aj okresný súd riadne odôvodnil.

10. Sťažovateľka teda uzatvára, že bolo zákonnou povinnosťou krajského súdu riadne a predovšetkým presvedčivo odôvodniť jeho rozhodnutie, pretože *„Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový a právny stav.“*. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu je presvedčená o tom, že najvyšší súd mal hodnotiť skutkový stav oproti dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku *„len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené.“*, keď *„z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (R 47/2008).“*.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 49 ods. 1 charty napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu z dôvodu arbitrárneho posúdenia (i) právnych dôsledkov sťažovateľkou namietaného porušenia zákonného postupu pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu podľa § 208 ods. 1 Trestného poriadku a (ii) nesplnenia zákonných podmienok na prijatie jej vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a následného arbitrárneho posúdenia právnych dôsledkov s týmto postupom spojených (mimoriadne zníženie trestnej sadzby a posúdenie namietaného postupu ako poľahčujúcej okolnosti).

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

15. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

18. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

19. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

20. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchranej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

21. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu delby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

22. Sťažovateľka napadla rozsudok krajského súdu č. k. 5To/47/2023-621 z 19. októbra 2023 dovolaním z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), h) a i) Trestného poriadku, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 1Tdo/64/2025 zo 14. januára 2026 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. V nadväznosti na uvedené (a vzhľadom na to, že sťažovateľka ani netvrdí, že by svoje relevantné námietky nemohla uplatniť v dovolacom konaní) ústavný súd odmieta ňou podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, keďže právomoc najvyššieho súdu predchádza jeho právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

23. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04, IV. ÚS 221/2024, IV. ÚS 271/2025, IV. ÚS 278/2025). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06, IV. ÚS 271/2025, IV. ÚS 278/2025).

24. O prípad porušenia ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu pritom môže ísť okrem iného vtedy, ak by tento súd fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde alebo by rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia, prípadne pokiaľ by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam, teda ak súdom zvolený výklad neprípustne postihuje niektoré zo základných práv sťažovateľa, prípadne opomína možný výklad iný, ústavne konformný alebo je výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný (pokiaľ je ústavne akceptovateľný), resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti. Posúdenie veci všeobecným súdom sa teda môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu aj v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené

alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07, IV. ÚS 221/2024, IV. ÚS 271/2025, IV. ÚS 278/2025).

25. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

26. Najvyšší súd k argumentačným námietkam sťažovateľky k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý mal byť naplnený nezákonným postupom vyšetrovateľa podľa § 208 ods. 1 Trestného poriadku, ktorého výsledkom bolo/malo byť (i) nielen nedodržanie zákonnej lehoty aspoň 3 dní u sťažovateľky, ale aj (ii) neupovedomenie o práve navrhovať dôkazy na doplnenie dokazovania, resp. vyšetrovania u sťažovateľky, ako aj jej obhajcu, uviedol, že *„doručenka o prevzatí upovedomenia o možnosti preštudovať vyšetrovací spis zo strany obvinenej sa v spise síce nachádza len vo forme fotokópie, avšak doručenie tohto upovedomenia obhajcovi obvinenej je riadne preukázané doručenkou založenou na č. 1. 249 vyšetrovacieho spisu, z ktorej vyplýva jeho prevzatie 22. septembra 2021, teda v zákonom ustanovenej lehote viac ako troch dní pred preštudovaním spisu. Zároveň zo záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu vyplýva, že obvinená výslovne uviedla, že jej bol poskytnutý dostatočný čas na oboznámenie sa so spisovým materiálom, pričom návrhy na doplnenie vyšetrovania nemala ani ona ani jej obhajca. Tieto skutočnosti, vrátane dodržania trojdňovej lehoty, obaja potvrdili svojimi podpismi (č. 1. 250 vyšetrovacieho spisu).“*. Zhodnotením týchto okolností najvyšší súd uzavrel, že nedošlo k porušeniu základného práva na obhajobu zásadným spôsobom, a tým k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Napokon najvyšší súd zvýraznil, že sťažovateľka neuplatnila tento argument najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, preto nebola splnená podmienka použitia námietky týkajúcej sa predmetnej okolnosti podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku.

27. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku mal byť podľa sťažovateľky naplnený aj pri prijatí jej vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, na ktoré neboli splnené zákonné podmienky z dôvodu (i) účelovej právnej nadkvalifikácie skutku a (ii) jej dôkazne nedostatočne verifikovaného potvrdenia spáchania skutku na viacerých osobách podľa § 138 písm. j) Trestného poriadku. Najvyšší súd k tomu uviedol, že sťažovateľka postup podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zvolila po porade s obhajcom, keď následne kladne odpovedala na okresným súdom kladené otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, čím potvrdila dobrovoľné priznanie sa nielen ku skutku, ale aj k jeho právnej kvalifikácii v obžalobe. Vzhľadom na tieto okolnosti potom najvyšší súd konštatoval, že *„nemožno akceptovať tvrdenia obvinenej, podľa ktorých mala byť k vyhláseniu o vine akýmkoľvek spôsobom prinútená zo strany prokurátora. Zo spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že vyhlásenie o vine bolo urobené počas hlavného pojednávania riadne, v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, za účasti obhajcu obvinenej a po tom, čo bola obvinená náležite poučená o jeho procesných dôsledkoch.“*. V ďalšom najvyšší súd zdôraznil, že *„následné vyjadrenie prokurátora,*

ktorým navrhol súd prijať vyhlásenie obvinenej o vine predstavuje štandardný procesný postup vyplývajúci z § 257 ods. 6 Trestného poriadku, v rámci ktorého súd zisťuje stanoviská prokurátora, poškodeného a zúčastnenej osoby, pokiaľ sú prítomní na hlavnom pojednávaní. Po vykonaní tohto postupu súd vyhlásenie obvinenej prijal a v súlade s § 257 ods. 8 Trestného poriadku rozhodol, že dokazovanie v rozsahu priznania viny sa nevykoná a že dokazovanie sa obmedzí na otázky súvisiace s výrokom o treste a o ochrannom opatrení. Prijatím vyhlásenia o vine sa obvinená sama vzdala práva navrhovať dôkazy vo vzťahu k otázke svojej viny a jej obhajca následne uviedol, že súhlasia s dokazovaním v rozsahu, aký navrhol prokurátor, teda vo vzťahu k výroku o treste a o ochrannom opatrení.“. Naostatok najvyšší súd prízvukoval, že dôkazom k priznaniu sa sťažovateľky aj k právnej kvalifikácii skutku podľa § 138 písm. j) Trestného poriadku je aj jej vyjadrenie v podanom odvolaní, v ktorom žiadala krajský súd, aby zhodnotil aj možnosť uloženia trestu odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby upravenej podľa § 39 ods. 4 Trestného zákona, keďže „osobitný kvalifikačný znak trestného činu podľa § 138 písm. j) Trestného zákona bol naplnený na úplne minimálnej hranici (3 osoby).“.

28. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku najvyšší súd ozrejmlil, že môže byť naplnený v dvoch rovinách, a to ak je uložený taký druh trestu, ktorý trestný zákon nepripúšťa alebo vo výmere mimo zákonnej trestnej sadzby, čo a) sa týka len tých trestov, ktoré majú odstupňovateľnú trestnú sadzbu vymedzenú zákonom, ako napr. (i) trest odňatia slobody (§ 46 Trestného zákona), (ii) trest domáceho väzenia (§ 53 Trestného zákona), (iii) trest povinnej práce (§ 54 Trestného zákona), (iv) peňažný trest (§ 56 Trestného zákona) a ďalšie druhy trestov s odstupňovateľnou trestnou sadzbou, a b) pod čím sa rozumie uloženie trestu obvinenému pod minimálne povolenú výmeru trestu, ako aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu pri odstupňovateľných druhoch trestov (odňatia slobody, domáceho väzenia, povinnej práce, peňažného trestu, zákazu činnosti, zákazu pobytu a vyhostenia).

29. Najvyšší súd sa pri posudzovaní tohto dovolacieho dôvodu vyjadril k dvom sťažovateľkiným námietkam, a to (i) neaplikácii § 39 ods. 1 Trestného zákona a (ii) nepriznaniu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona ako účinkov vyplývajúcich z jej vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného zákona.

30. K prvej námietke najvyšší súd uviedol, že neaplikácia § 39 ods. 1 Trestného zákona nenaplní nielen dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, ale ani žiadny iný v zmysle prvého odseku § 371 Trestného poriadku, pretože „pokiaľ súd vymeral trest v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného.“. V súhrne teda „Nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona preto nezakladá žiadny dovolací dôvod (R 5/2011).“. V rámci posúdenia relevantnosti argumentácie sťažovateľky najvyšší súd prihliadol aj na argumentáciu krajského súdu v jeho napadnutom rozsudku, z ktorého vyplýva, že pri posúdení predmetnej námietky sťažovateľky vychádzal zo stanoviska najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 55/2016 zverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky 5/2017, podľa ktorého je predpoklad aplikácie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona (podľa ktorého okresný súd pristúpil k zníženiu trestu odňatia sťažovateľke pod dolnú hranicu trestnej sadzby 10 rokov a uložil jej trest odňatia slobody 7 rokov a 6 mesiacov) pri použití argumentu *a minori ad maior* (od menšieho k väčšiemu) nielen pri páchatelovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste, ale aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku

a jeho prijatí súdom, pretože páchatel neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. Teda dôvodom použitia analógie je podmienenosť mimoriadneho zníženia trestu oboma procesnými úpravami na rovnakom princípe, ktorý umožňuje obvinenému vzdať sa dokazovania na hlavnom pojednávaní. Keďže sa sťažovateľka „nevzdala“ dokazovania na hlavnom pojednávaní, ale svoje vyhlásenie o vine urobila až po vykonanom dokazovaní, ktoré sa dostalo do štádia nutnosti opätovného prejednaní veci prvostupňovým súdom (po jej vrátení odvolacím súdom) nebolo možné v jej prípade mimoriadne znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. Nad rámec tejto argumentácie krajský súd poukázal na viacnásobnú trestnú minulosť sťažovateľky (tak ako to vyplýva z bodu 17 napadnutého rozsudku krajského súdu). K možnosti aplikácie mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona krajský súd uviedol, že podmienky neboli splnené a „*ani obhajoba nepoukazovala na žiadne skutočnosti, ktoré by bolo možné podradiť pod pomery páchatel'a alebo okolnosti prípadu, tak významné, ktoré by odôvodnili taký postup.*“.

31. K ďalšej námietke o neposúdení učiného vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ako poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona najvyšší súd poukázal na to, že otázka zisťovania poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a ich hodnotenia je otázkou skutkovou, ktorá je v dôsledku toho vylúčená z prieskumnej právomoci dovolacieho súdu s výnimkou, ak „*by súd vo výroku dovolaním napadnutého rozhodnutia síce konštatoval danosť niektorej z týchto okolností, avšak v rozpore s týmto záverom by ju nevzal do úvahy pri ukladaní trestu (pri úprave výmery trestnej sadzby podľa § 38 ods. 2 až 4 Trestného zákona). Len v takom prípade (a za súčasného splnenia podmienky podľa §371 ods. 5 Trestného poriadku) by označené pochybenie mohlo zakladať naplnenie dôvodu dovolania podľa §371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia - R 18/2015).*“. Inými slovami, dovolací súd nemôže zasahovať do právoplatného rozsudku súdu nižšieho stupňa, pokiaľ ten pri určení druhu trestu a jeho výmery riadne zohľadní ustálený pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a rozhodne v súlade s § 38 ods. 2 Trestného zákona (R 18/2015). V okolnostiach sťažovateľkinej veci tak najvyšší súd považoval za zákonný postup krajského súdu, ktorý rozhodoval na základe zistenia vyrovnaného pomeru poľahčujúcej okolnosti spočívajúcej vo vyhlásení viny sťažovateľkou a ňou oľutovania trestného činu a priťažujúcej okolnosti spočívajúcej v tom, že už bola za trestný čin odsúdená, keď výsledkovo jej uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

32. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoje už ustálené východiskové vnímanie svojej kompetenčnej právomoci vo vzťahu k preskúmaniu meritórnych záverov rozhodnutí všeobecných súdov, podľa ktorého mu ako ochrancovi ústavnosti neprináleží vyjadrovať sa ku skutkovej podstate skutočností, na ktorých podklade bola alebo nebola vyvedená trestnoprávna zodpovednosť určitej osoby, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť/dôvodnosť, resp. to, či sú/nie sú postačujúce na záver o jej danosti (čo v prezentovanej podobe nie je ani úlohou najvyššieho súdu v dovolacom konaní, keď jeho rola pri skutkovom prieskume zodpovedá kritériám prieskumu už právoplatného rozhodnutia o vine v zásade podľa kritérií hodnotenia ústavného súdu na základe ústavnej sťažnosti). Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné markanty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch, a to

z pohľadu, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a s právnymi okolnosťami dotknutej veci. Ústavný súd teda nie je možné vnímať ako tzv. skutkový súd, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. V naznačených súvislostiach ústavný súd už judikoval, že «Ústavný súd nerozhoduje v predmetnej veci patriacej do právomoci všeobecných súdov, teda nerieši „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Ak by aj sám dospel (pri riešení na úrovni zákona alebo skutkového stavu) k odlišným záverom, nie je to dôvod na zrušenie ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia, ak subjekt rozhodovania odôvodnil svoje závery dostatočnými a bez zjavného excesu produkovanými úvahami na svojej, teda zákonnej alebo podzákonnej úrovni.» (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 399/2022 zo 6. septembra 2022 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 83/2022).

33. V tomto kontexte ústavný súd konštatuje, že z obsahu vybraných pasáží napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v spojení aj so závermi napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva ústavná udržateľnosť predostretých úvah vo vzťahu k všetkým posudzovaným kritickým otázkam, ktorých prieskum sťažovateľka požadovala od najvyššieho súdu. Ten, vychádzajúc z obsahu odvolacieho rozhodnutia, nielen aproboval právne závery podriadeného súdu, ale nad rámcom sa vyjadril aj k tej sťažovateľkou namietanej otázke, ktorú sama v odvolacom konaní nepredložila v predchádzajúcom priebehu konania, čo je podmienkou podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku, pričom námietka sťažovateľky o tom, že je právny laik, neobstojí, pretože bola v celom konaní riadne zastúpená obhajcom a práve na taký účel obhajoba v trestnom konaní slúži. Išlo o otázku porušenia zákonnej povinnosti pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania podľa § 208 ods. 1 Trestného poriadku, ako aj neupovedomenia o možnosti (zákonnom práve) navrhovať dôkazy na doplnenie vyšetrovania. Správne najvyšší súd poukázal na to, že sama sťažovateľka v súčinnostnej spolupráci so svojím obhajcom zvolila negatívny postoj, teda taký, že (i) žiadne návrhy na doplnenie vyšetrovania nepredložila, (ii) ani ona a ani jej obhajca nenamietali porušenie zákonnej lehoty, ale navyše (iii) poskytl vyjadrenie o tom, že im bol poskytnutý primeraný čas na preštudovanie vyšetrovacieho spisu.

34. Ústavný súd vo svojom uznesení č. k. I. ÚS 419/2015-67 zo 7. júla 2016 v bode 19 poukázal na to, že „v prvom rade je všeobecný súd povinný poskytnúť ochranu základným práva a slobodám sťažovateľa, ale na druhej strane nemožno bagatelizovať význam, podstatu a zmysel obhajoby, v rámci ktorej sa obvinený obhajuje sám alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Ak takéhoto obhajcu má alebo ho musí mať, je potom jeho úlohou obhajovať práva obvineného čo najúčinnším spôsobom, pod ktorým treba bez pochyb rozumieť aj aktívny prístup obhajcu pri obhajovaní jeho záujmov, ako aj starostlivosť obhajcu zameranú na to, aby boli náležité a včas objasnené skutočnosti, ktoré vinu obvineného vyvracajú alebo ju zmierňujú [§ 44 ods. 1 Trestného poriadku (IV. ÚS 482/2011)]. Spôsob obrany sťažovateľa a taktika jeho obhajoby nemôže byť v prípade jej neúspechu pričítaná na vrub súdu, ktorý koná v súlade so zákonom (IV. ÚS 217/2013). Naostatok, uplatnenie práva na obhajobu oprávnenej osobe nezaručuje dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o ktoré sa usiluje pomocou obhajoby. Účelom základného práva zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy je poskytnutie príležitosti brániť sa obvineniu zo spáchania trestného činu (III. ÚS 41/01, III. ÚS 256/03, I. ÚS 140/04)“. Inými slovami, ak ústavný súd slovami svojej vlastnej rozhodovacej praxe vníma materiálnu podstatu základného práva na obhajobu podľa čl. 50

ods. 3 ústavy ako poskytnutie príležitosti brániť sa vznesenému obvineniu, tak spôsob uchopenia tejto obrany je vecou v prvom rade obvineného a v prípade, či už povinnej, alebo na vôľu obvineného ponechanej, obhajoby (pri garancii ustanovenia obhajcu súdom v prípade nedostatku finančných prostriedkov u obvineného) v súčinnostnej spolupráci s ustanoveným obhajcom (alebo zvoleným obhajcom). Ako už bolo uvedené, v prípade, ak sťažovateľka argumentuje ňou tvrdeným nedostatkom, ktorý si uvedomila ako práva nezalá osoba až dodatočne, tento nedostatok výkonu obhajoby nemôže ísť na vrub dovolaciemu súdu pri posudzovaní splnenia zákonnej podmienky dovolania, pretože je primárne vecou obhajoby zvoliť taktiku, resp. postup pri výkone obhajoby. Predovšetkým však z hľadiska materiálnej interpretácie samotnej podstaty práva podľa § 208 ods. 1 Trestného poriadku (ako formy práva na obhajobu pri skončení vyšetrovania) je určujúce, že (rovnako tak aj samotný zmysel poskytnutia zákonnej lehoty a primeraného/dostatočného času) jeho podstata spočíva opätovne v poskytnutí príležitosti vzdorovať trestnému stíhaniu a oslabiť ho predložením dôkazov obvinenie vyvracajúcich alebo spochybňujúcich, k čomu však nedošlo. Teda sťažovateľka pri zabezpečení svojej obhajoby prítomným obhajcom nemala (ani v jeho odbornom tandeme) žiadne návrhy na doplnenie vyšetrovania, čo tvorí samotnú/elementárnu podstatu/zmysel práva preštudovať spis, pričom tohto práva sa môže obvinený, ako aj jeho obhajca vzdať, z čoho navyše vyplýva jeho fakultatívna, a nie obligatórna podstata (k tomu pozri bližšie bod 44 nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 317/2024-77 z 19. novembra 2024). Práve fakultatívna povaha tohto procesného úkonu (keďže sa ho môže, či už obvinený, alebo jeho obhajca, vzdať alebo nezúčastniť po riadnom poučení) kladie zvýšené nároky na aktívny (nie pasívny, ako to bolo v posudzovanom prípade) prístup obhajoby, ktorá môže nesplnenie zákonných podmienok na vykonanie tohto úkonu namietat' alebo v jeho samotnej podstate naplniť jeho účel poskytnutím návrhov na doplnenie vyšetrovania, k čomu však nedošlo. K vynechaniu postupu sťažovateľky podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd postupoval nad rámcom, keď sa k tejto otázke vyjadril, pretože aj ústavný súd štandardne judikuje, že podmienkou posúdenia prípustnosti ústavnej sťažnosti je aj uplatnenie namietanej argumentácie pred orgánom verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu, v dôsledku čoho sťažovateľ musí ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenou uplatniť najskôr v namietanom konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom, pretože v opačnom prípade by ústavný súd nedisponoval právomocou na posúdenie takejto argumentácie (III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, IV. ÚS 340/2013). Inými slovami, „Neuplatnenie uplatniteľnej námietky (vrátane tej, ktorá podlieha aj oficiálnemu prieskumu) spôsobom, na ktorý by všeobecný súd alebo iný orgán musel reagovať s možnosťou relevantnej korekcie, a oproti tomu jej uplatnenie až ako námietky v ústavnej sťažnosti je procesne diskvalifikačné s konzekvenciou legálne definovanou tak, že ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietne pre jej neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.“ (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 588/2023 z 21. novembra 2023 publikované v ZNaU pod č. 90/2023).

35. Bez ohľadu na uvedené najvyšší súd sa k námietke vyjadril aj vecne tak, ako už bolo uvedené, a toto jeho vyjadrenie nemožno z hľadiska výsledkovej spravodlivosti, ktorou sa ústavný súd výlučne zaoberá, považovať za ústavne neudržateľné. Naopak, námietka sťažovateľky bazírujúcej na fotokópii jej doručky namiesto jej originálu nepodporuje (v súvislosti s ostatnými popísanými

okolnosťami) na úrovni potrebnej relevancie záver (podozrenie), že by išlo o manipuláciu zameranú na procesné poškodenie jej osoby.

36. Rovnakou ako už predostretou názorovou optikou týkajúcou sa zodpovednosti obhajcu pri zvolenej taktike obhajoby sa ústavný súd spravoval aj pri posúdení sťažovateľkou označených práv pri prijatí jej vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že neboli splnené zákonné podmienky na prijatie jej vyhlásenia už okresným súdom z dôvodu právneho názoru vyjadreného krajským súdom v jeho uznesení č. k. 5To/72/2022-506 z 3. novembra 2022, čo sa týka výpovede svedka [REDAKOVANÉ], ktorou sa malo preukázať spáchanie skutku kladeného jej za vinu závažnejším spôsobom konania na viacerých osobách podľa § 138 písm. j) Trestného zákona, od čoho sa odvíjala prísnejšia právna kvalifikácia činu, a teda aj trestná sadzba v rozmedzí 10 až 15 rokov, správne najvyšší súd vychádzal z procesnej aktivity sťažovateľky, ktorá sama iniciovala postup podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Sťažovateľkou namietaný postup bol v plnej miere v jej dispozičnej kompetencii s tým, že súčasťou dotknutého vyhlásenia je aj stotožnenie sa s právnou kvalifikáciou skutku, tak ako bol v podanej obžalobe určený, a so vzdaním sa práva na vykonanie dokazovania týkajúceho sa aj kritickéj skutočnosti, a to právnej kvalifikácie skutku aj s použitím § 138 písm. j) Trestného zákona. Pokiaľ je teda materiálnym obsahom základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru poskytnutie príležitosti brániť sa trestnému stíhaniu a sťažovateľka v rámci svojej obhajobnej stratégie využila zákonom ponúkanú možnosť, v dôsledku využitia ktorej sa vzdala aj zákonnej možnosti namietat' nedostatky v skutkových otázkach (§ 278 ods. 2 Trestného poriadku), a to vo vzťahu k spáchaniu činu na viacerých osobách, tak platí, že mohla svoju obhajobnú stratégiu orientovať inak a brániť sa skutkovo a v nadväznosti na to aj právne. To platí o to viac, že už bola oboznámená s názorom krajského súdu na nedostatočnú skutkovú verifikáciu jej konania. Najvyšší súd teda postupoval ústavne konformným spôsobom, ak uprednostnil vôľu samotnej sťažovateľky vzdorovať obvineniu jej kladenému za vinu spôsobom, ktorý si sama zvolila, keď konštatoval, že „prijatím vyhlásenia o vine sa obvinená sama vzdala práva navrhovať dôkazy vo vzťahu k otázke svojej viny a jej obhajca následne uviedol, že súhlasia s dokazovaním v rozsahu, aký navrhol prokurátor, teda vo vzťahu k výroku o treste o ochrannom opatrení.“.

37. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva možnosť, aby sa osoba vzdala svojich práv na základe svojho vlastného rozhodnutia, ktoré urobí výslovne alebo mlčky. Takéto vzdanie sa však musí byť pre účely dohovoru vykonané jednoznačným spôsobom a musia ho sprevádzať minimálne záruky zodpovedajúce jeho významu (Scoppola proti Taliansku č. 2 zo 17. 9. 2009, sťažnosť č. 10249/03, bod 135). V prípade vzdania sa práva pôjde v zmysle judikatúry ESLP predovšetkým o vzdanie sa procesného práva (Albert and Le Compte proti Belgicku z 10. 2. 1983, sťažnosti č. 7299/75 a č. 7496/76, bod 35). Takéto vzdanie sa práva musí byť jednoznačné a autentické (Bortnik proti Ukrajine z 27. 1. 2011, sťažnosť č. 39582/04, body 42 – 44.). Dotknutá osoba musí byť zároveň informovaná o tom, že právo, ktorého by sa mohla vzdať, má k dispozícii (Dorozhko a Pozharskiy proti Estónsku z 24. 4. 2008, sťažnosti č. 14659/04 a č. 16855/04, bod 49). Napokon musí byť splnená podmienka, že vzdanie sa práva nie je v rozpore s verejným záujmom (Schuler-Zraggen proti Švajčiarsku z 24. 6. 1993, sťažnosť č. 14518/89, bod 58).

38. Ústavný súd nepovažuje za dôveryhodnú ani zmysluplnú námietku sťažovateľky, že vinu uznala pod nátlakom právnej nadkvalifikácie činu, a to ani na základe procesných okolností spojených s postupom pri uznaní viny, rovnako tak nie v súvislosti s priebehom konania spojeným s predchádzajúcou kasáciou odsudzujúceho rozsudku. Sťažovateľka pri uznaní viny dosiahla zníženie svojho trestu súdom, čo jej však negarantovalo nemožnosť prokurátora vzdorovať výške uloženého trestu odvolaním. V konečnom dôsledku však sťažovateľka pri znížení pôvodne uloženého trestu uspela a dosiahla jeho uloženie na spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

39. Následne najvyšší súd postupoval opätovne ústavne konformným postupom, keď aproboval právny názor odvolacieho súdu, ktorým ten nevyhovel návrhom sťažovateľky na uloženie trestu pod dolnú hranicu ani s poukazom na § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona a ani podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok na tento postup. K námietke sťažovateľky o možnej aplikácii postupu podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona už krajský súd v napadnutom rozsudku prezentoval nemožnosť poskytnutia takéhoto vyhlásenia v čase už po vykonanom dokazovaní (a zrušení veci odvolacím súdom), čo konzistentne a neexcesívne odôvodnil, a k postupu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona konštatoval, že ani obhajoba nepoukazovala na žiadne mimoriadne okolnosti, ktoré by bolo možné podradiť pod pomery páchatel'a alebo okolnosti prípadu. Pokiaľ teda krajský súd uložil sťažovateľke trest odňatia slobody v rozsahu zákonnej trestnej sadzby, ktorá bola v rozmedzí 10 až 15 rokov, postupoval (z pohľadu posudzovania ústavného súdu) ústavnekonformne a rovnako teda potom najvyšší súd konštatoval nenaplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného zákona (ktorý vecne nenapĺňa nepoužitie § 39 Trestného zákona s odkazom na rozhodnutie publikované ako R 5/2011). Pokiaľ najvyšší súd k rovnakému záveru dospel aj pri odmietnutí sťažovateľkou predloženej námietky o nesprávnom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, keď jej nebola priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, opätovne postupoval ústavne udržateľne, keďže sťažovateľkou prezentované stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 55/2016 z 27. júna 2017 sa na okolnosti jej postupu podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nevzťahuje. Je to tak preto, lebo predmetné stanovisko predpokladá kvalifikovanú súčinnosť s orgánmi činnými v trestnom konaní, keďže *„objasňovanie (v zmysle zistenia skutkového stavu veci) je doménou orgánov činných v trestnom konaní podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Preto samotné priznanie obžalovaného nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n) Trestného zákona.“*, ale sa vyžaduje, aby k samotnému priznaniu [ktoré je poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. l) Trestného zákona] pristúpila aj aktívnejšia účasť obvineného na objasňovaní stíhanej trestnej činnosti, ktorá umožní *„vytvoriť si komplexnejší obraz o okolnostiach činu, o účasti ďalších osôb na jeho spáchaní, poprípade aktívna účasť obvineného na iných dôkazných úkonoch, než je jeho výsluch (rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, previerka výpovede na mieste činu). Taká súčinnosť musí byť poskytnutá orgánom prípravného konania, nakoľko už tie musia objasniť čin (a to aj procesným dokazovaním, vedeným v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, nie len operatívne) do tej miery, aby mohla byť podaná obžaloba alebo návrh na schválenie dohody o vine a treste (samozrejme, obžaloba ani za týchto okolnosti nemusí v súdnom konaní uspieť, čo nie je na účel stanoviska potrebné bližšie rozoberať).“*. Pretože to tak v prípade sťažovateľky nebolo, nebolo možné jej procesnú aktivitu ani s ohľadom na predmetné stanovisko vyhodnotiť ako poľahčujúcu okolnosť, v dôsledku ktorej tak by bol pomer

poľahčujúcich a priťažujúcich okolností pre ňu výhodnejší (právne nelogicky pri mechanickom zohľadnení jej priznania sa v rámci uznania viny duplicitne). Na tomto mieste je ale potrebné zdôrazniť, že prevaha poľahčujúcich okolností by ani za týchto okolností nemohla zmeniť výšku uloženého trestu odňatia slobody, pretože ten bol sťažovateľke uložený na dolnej hranici trestnej sadzby, a teda zníženie jej hornej hranice podľa § 38 ods. 3 vtedy účinného Trestného zákona by nemalo potenciál na zníženie trestu (v kontexte aj splnenia podmienok na jeho mimoriadne zníženie).

40. Je potrebné poukázať aj na to, že najvyšší súd v rámci dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nedostatočne uchopil aktuálny vývojový trend judikatúrneho uchopenia predmetného dovolacieho dôvodu s ohľadom na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 64/2025 z 11. februára 2025 publikovaný v ZNaU pod č. 9/2025, ktorý obsahovo nadväzuje na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 546/2020 publikovaný v ZNaU pod č. 18/2021, ktorý pripustil možnosť subsumovania pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku aj námietky o dôvodnosti výšky uloženého trestu z dôvodu zmätočnosti podkladového základu, z ktorého obsahu súd pri určení výšky trestu (prípadne druhu trestu) vychádzal. V konkrétnej rovine ústavný súd ozrejmil, že «Argumentácia o nemožnosti podať dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku z dôvodu, že výška uloženého trestu odňatia slobody zodpovedala Trestným zákonom vymedzenému rozpätiu trestnej sadzby, neobstojí, pretože nejde o ten istý aspekt a jemu zodpovedajúci zákonný dôvod dovolacieho prieskumu. Na druhej strane nejde o bežný prieskum výšky trestu uloženého v rozpätí zákonom ustanovenej sadzby, ale o „zmätočnosť“ podkladového odôvodnenia.». Z hľadiska obsahovej náplne odôvodnenia najvyššieho súdu je zřejmé, že aj nešpecifikácia námietok sťažovateľky pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ale len pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku neporušila ňou označené základné práva z dôvodu výkladovej obsiahlosti predostretých odpovedí v napadnutom uznesení najvyššieho súdu k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, tak ako boli prezentované v predchádzajúcom bode.

41. Z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu teda pri posudzovaní otázky arbitrárnosti rozhodnutí súdov nižšieho stupňa neboli ústavným súdom zistené prvky ústavnej diskonformity a odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zodpovedá parametrom, ktorými sám najvyšší súd posudzoval splnenie požiadavky riadneho odôvodnenia vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu. Pokiaľ najvyšší súd vo svojich záveroch odkázal na skutkové závery a ich právne posúdenie súdmi nižšej inštancie, konal tak v súlade s judikatúrou ESLP, podľa ktorej predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, § 33; Hirvisaari proti Fínsku z 27. 9. 2001, § 31 – § 33). Taký obsah rozhodnutí skôr (pred najvyšším súdom) vo veci konajúcich súdov na úrovni ústavnej udržateľnosti overil a môže konštatovať aj ústavný súd, pričom opačné tvrdenia sťažovateľky v dovolaní aj v ústavnej sťažnosti považuje len za prirodzenú snahu zvrátiť výsledok konania, ktorý pre seba považuje za nepriaznivý (resp. ho využitím zákonnej možnosti podať ústavnú sťažnosť skúša vylepšiť, pretože uznanie viny jej síce prinieslo najnižší možný trest zodpovedajúci ňou uznanému skutku a jeho právnej kvalifikácii, nie však mimoriadne zníženie trestu, k čomu pôvodne došlo rozhodnutím súdu prvého stupňa). Spôsobom prezentovaným v predchádzajúcich častiach tohto odôvodnenia sťažovateľka dostala uznesením najvyššieho súdu ústavne udržateľnú odpoveď na všetky ňou namietané kritické

otázky podstatné pre ňou atakovaný výsledok trestného konania vedeného proti nej (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku z 19. 2. 1998).

42. V súhrne teda ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona a tiež vlastnej rozhodovacej praxe, na ktorú poukázal a ktorej aplikáciu aj ozrejmil, jeho úvahy sú logické, bez vnútorných rozporov, legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné, v dôsledku čoho ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľkou namietaným porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo zakladá dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Možno azda len v akademickej rovine sťažovateľke pripomenúť, že ústavný súd nie je bežnou prieskumnou inštanciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov a medzi jeho prioritné úlohy nepatrí kontrola rozhodnutí všeobecných súdov z hľadiska zákonnosti a správnosti ich postupov, ale posudzovanie konformity týchto postupov s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou ratifikovanou a vyhlásenou spôsobom ustanoveným zákonom. Keďže nedošlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť ani k porušeniu jej základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, čo opätovne zakladá dôvod na odmietnutie sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

43. Ústavný súd osobitne vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu čl. 49 ods. 1 charty konštatuje, že sa zaoberal povahou charty z hľadiska rozsahu jej pôsobnosti a jej aplikovateľnosťou v posudzovanom prípade. Je nepochybné, že na základe tzv. Lisabonskej zmluvy (ako jej súčasť, pozn.) sa charta stala právne záväznou súčasťou primárneho práva Európskej únie (ďalej aj „únia“) s rovnakou právnou silou, ako sú zakladajúce zmluvy, 1. decembra 2009. Podľa čl. 51 ods. 1 charty ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry únie a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo únie. Sťažovateľkou namietané porušenie čl. 49 ods. 1 charty je potrebné interpretovať v súlade s čl. 51 ods. 1 a 2 charty (pričom sťažovateľka oproti viazanosti ústavného súdu rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti podľa § 45 zákona o ústavnom súde ani netvrdí, že nedošlo k aplikácii niektorého právneho aktu Európskej únie, ktorý mal byť a nebol aplikovaný, alebo že došlo nesprávnej aplikácii právneho aktu Európskej únie (samozrejme, aj v tejto súvislosti oproti jej konkrétnej námietke predloženej súdu v predošlých štádiách konania, a nie prvotne ústavnému súdu). Nejde teda o žiaden z prípadov, v ktorých dochádza k implementácii právneho aktu únie (rozsudok z 13. 7. 1989 vo veci Wachauf, Zb. 1989, s. 2609) alebo k tomu, že by sa Slovenská republika chcela odchýliť od práva únie (rozsudok z 18. 6. 1991 vo veci ERT, Zb. 1991 s. I-2925) alebo že by tu existovalo materiálne pravidlo práva únie, ktoré by sa malo v posudzovanom prípade aplikovať (rozsudok z 25. 3. 2004, Karner, C-71/02, Zb. s. I-3025).

44. Inými slovami, ústavný súd v rámci konania podľa čl. 127 ústavy v zásade posudzuje, či súdy a iné orgány verejnej moci pri svojom postupe a rozhodovaní aplikujú, resp. ústavne udržateľne aplikujú európske právo, ak je na jeho použitie právny dôvod. Ak však sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie práv podľa charty, musí zároveň uviesť, vo vzťahu ku ktorému právne záväznému aktu Európskej únie by sa charta v zmysle jej čl. 51 ods. 1 mala použiť a v akom

konkrétne špecifikovanom právnom aspekte, inak trpí táto časť jeho ústavnej sťažnosti nedostatkom jej odôvodnenia s konzekvenciou podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

45. Sťažovateľka zároveň s poukazom na uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 650/2025 zo 17. decembra 2025 podala návrh na prerušenie konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci položenej prejudiciálnej otázky v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 650/2025. Pri odpovedi ústavného súdu na tento návrh sťažovateľky vrátane posúdenia dôvodov, pre ktoré sa vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 650/2025 ústavný súd obrátil na Súdny dvor Európskej únie, je určujúce, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu neobsahuje argumentáciu týkajúcu sa rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-544/23 z 1. augusta 2025 (Baji Trans) z dôvodu, že sťažovateľka takúto námietku najvyššiemu súdu nepredložila, a to ani v doplnení jej dovolania, pričom na to vzhľadom na trojročnú lehotu na podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku mala dostatočný časový priestor (záver uvedený v tomto odseku však platí univerzálne, teda bez ohľadu na chronologické súvislosti). V tomto ohľade ústavný súd už vo svojom uznesení č. k. IV. ÚS 590/2025-9 z 5. novembra 2025 v bode 15 ozrejmil, že «Poukaz na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-544/23 z 1. augusta 2025 (tretia rovina argumentácie) sťažovateľ uplatnil až v podanej ústavnej sťažnosti, keď v dôsledku absencie príslušnej námietky sťažovateľa sa ňou krajský súd (v časových intenciách rozhodovania) ani nemohol zaoberať, v dôsledku čoho tak nemôže byť v tomto kontexte napadnuté uznesenie krajského súdu konfrontované s námietkou sťažovateľa preskúmateľnou ústavným súdom, ktorý nie je ďalšou inštanciou prieskumu v rámci všeobecného súdnictva a posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia a jeho záverov. Námietka by tak musela byť uplatnená osobitným návrhom, ktorým by sa všeobecné súdy zaoberali v rámci inštančnej postupnosti ich rozhodovania, a až potom by ich závery mohli byť predmetom prieskumu ústavného súdu, inak je predmetná argumentácia mimo takého prieskumu, a to s konzekvenciou (v prípade právneho zastúpenia sťažovateľa v tomto konaní) nedostatku právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a), § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.». Keďže námietka bola predložená až ústavnému súdu v podanej ústavnej sťažnosti, je z hľadiska naplnenia zákonných podmienok konania pred ústavným súdom primárnym dôvodom na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti jej neprípustnosť podľa (pri použití súčasne účinného znenia zákona) § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 (alternatíva druhá) zákona o ústavnom súde, resp. kontextuálne nie je dôvod vyčkávať s rozhodnutím v tejto veci na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie.

46. Ako *obiter dictum* sa považuje ústavný súd za vhodné dotknúť čiastkovej tézy ústavnej sťažnosti týkajúcej sa judikatúry ústavného súdu k § 371 ods. 7 Trestného poriadku, a to vo vzťahu k podmienke podľa ods. 4 tohto ustanovenia. V predmetnom kontexte bolo vysvetlené, že prvé z označených ustanovení znemožňuje podať dovolanie len proti odôvodneniu napadnutého rozhodnutia bez toho, aby bol zároveň atakovaný jeho výrok, výrok je však možné (a zväčša aj potrebné) atakovať prostredníctvom výhrad k jeho odôvodneniu. To nemá relevantný kontext vo vzťahu k § 371 ods. 4 prvej vete Trestného poriadku, v zmysle ktorého je potrebné (pri označených dôvodoch dovolania) konkrétne orientovanú námietku uplatniť skôr ako až v dovolaní. To nie je ani interpretačne ústavne neudržateľné, keďže nejde o odvolacie (ale o mimoriadne opravné) konanie, a to napriek tomu, že v odvolacom konaní sa významná časť možných vád konania a rozhodovania preskúmava oficiálne (§ 317 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku). To však zároveň neznamená, že skoršia pasivita obvineného sa v dovolacom konaní negatívne nezohľadní, a to práve podľa

§ 371 ods. 7 Trestného poriadku (podobne pri ústavnej sťažnosti – pozri odsek 34 tohto odôvodnenia *in fine*).

47. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku eliminuje potrebu rozhodnúť o ďalších súvisiacich návrhoch.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2026

Libor Duľa
predseda senátu